

Izhaja vsaki četrtek ob 11. uri dopoldne. Rokopisi se ne vračajo. Ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Cena listu znaša za celo leto 4 krone, za pol leta 2 kroni. Za manj premožne za celo leto 3 krone, za pol leta K 1:50. Za Nemčijo je cena listu 5 K, za druge dežele izven Avstrije 6 K.

Rokopise sprejema uredništvo v Gorici, dvoršče sv. Hilarija št. 7.

Naročnino in naznanila sprejema upravništvo v Gorici, Semeniška ulica št. 16. Posamezne številke se prodajajo v tobakarnah v Šolski ulici, Namski ulici, na Josip Verdijevem tekalšču nasproti mestnemu vrtu in na Korenjskem bregu (Riva Corno) št. 14 po 8 vin.

Oglasi in poslanice se računajo po petih vrstah, in sicer: če se tiska enkrat 14 vin, dvakrat 12 vin, trikrat 10 vin. Če-krat po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Ivan Bajt v Gorici.

Tiska „Narodna tiskarna“ (odgov. J. Marušič) v Gorici.

Čast dr. Tume pred porotniki.

Ob zadnjih volitvah v deželni zbor vrgli so se liberalni kolovodje z vso predrznostjo na g. dr. Aleksija Rojica, dasi je že pred volitvami izjavil, da ne kandidira. Ta ni ostal dolžan odgovora in je na podlosti „napredne“ stranke odgovoril v „Gorici“ s člankom katerega je s polnim imenom podpisal. Ta članek je zadel vodjo goriških „naprednjakov“, dr. Tuma, v živo, in sicer tako, da se je po njem čutil razžaljenega na svoji časti in je naperil tožbo proti dr. Rojicu.

V ti zadevi se je bila pričela porotna obravnava že dne 2. julija l. 1902, a se je radi italijanskih porotnikov preložila. Tedaj je dr. Tuma odklanjal slovenske porotnike, a sedaj, ko so bili vsi spisi prevedeni v italijansko, je odklanjal pa italijanske porotnike.

Dne 11. t. m. pa je bila druga razprava, kateri je predsedoval deželno sodni svetnik Zörner. Kot porotniki so bili izžrebani 6 Slovencev in 6 Italijanov. Obtožbo je zastopal sam dr. Tuma, obtožbenca pa dr. Rajmondo Luzzatto, ker noben slovenski odvetnik ni hotel prevzeti zastopstva.

Zapisnikar je prečital obtožnico v slovenskem in italijanskem jeziku, ki se tako-le glasi:

Obtožnica.

Dr. Henrik Tuma, odvetnik in deželni poslanec v Gorici, obtožuje dr. Aleksija Rafaela Rojica, zdravnika v Gorici, da ga je v članku „Kje tiči laž?“ v Gorici izhajajočega časopisa „Gorica“ št. 81 z dne 12. oktobra 1901, kojega je lastnoročno podpisal obdolžil z besedami: „Danes Vam lahko še enkrat s popolnim prepričanjem povem, da nam je dr. Tuma takrat brezvestno vse pokončal,

utrdil s tem tačasni politični, skrajno neugodni položaj (v prilog našim dušmaninom), ne da bi se bila vsaj nam goriškim Slovincem izpolnila katera koli tako opravičena tirjatev. — Doznali ste gotovo, da je dr. Tuma v deželni zbor glasoval za vsprejem užitnine v deželno upravo, a da je, kakor je to sam priznal v seji deželnega zbora, v kateri je odgovarjal glavar Pajer na dotično interpelacijo poslanca Grce, potem osebno, po svojem glasilu in po svojih privržencih na vse kriplje podiral in konečno, tudi podl dotični enoglasni zborov sklep. In to v znamenito škodo deželi, ki je zgubila s tem letnih 130.000 K, in davkoplačevalcev, a v prilog zasebnemu podjetniku. Znano Vam mora biti tudi, da je dr. Tuma v peljal abstinenco v deželni zbor, potem jo pa smešil in obsojal, ko je videl, da bi bili tem potom pridobili slovenski poslanci, ako bi bili edini pod vodstvom dr. Gregorčiča in Alfreda grofa Coroninija, svojemu narodu, kar mu tiče po božji in naravni postavi. To, če kedaj, v tem trenutku, ki se more biti ne povrne nikdar več, prepotrebno edinost je nečuvno razbil dr. Tuma nam primorskim Slovincem in tudi Vam v neizrečeno škodo.

Dasi je mož zdaj agilen, vendar ne zasluži, da se zanj ogrevate. V vsem svojem delovanju in po vsem svojem prizadevanju namreč ne vidi in ne išče drugega, nego samega sebe in svojo osebno gmotno korist. Dr. Tuma sam je izrekel: „Politik (torej tudi poslanec), mora v prvi vrsti skrbeti za-se, potem še le za svojo volilce; dr. Gregorčič mora ravno radi tega propasti, ker je nesebičen“. Izrekel je to gotovo ne iz prepričanja in iz spoštovanja do dr. Gregorčiča, ampak gledé na svoje materialno stanje in na dejstvo, da je začel služiti denarja, ko se mu življenje

že nagiba, mej tem ko ima deco še v najnežnejši starosti.

Dr. Tuma je zaradi bolezni stopil v pokoj, rekel je, da zahteva to korist naroda. A ko je spoznal, da na tem potu ne pride z lahka do tega, kar je prostovoljno in po nepotrebnem sam zavrgel pod pretego „narodne koristi“ in si domneval, da so mu odprta še vedno dotična vrata, je zopet hotel vstopiti v državno službo. Ponujal je vladi, ako ga sprejme, to, kar mu je bil poveril narod tačas, ko je bil c. kr. uradnik. Obetal je namreč c. kr. vladi v svoji dotični prošnji, da odloži deželno odborništvo, deželno poslanstvo in da se odpove vsakemu političnemu delovanju v prid Slovincem. Biti mora to gola resnica. Pravil mi je to dr. Tuma sam 18. febr. 1897 in tudi drugi, ki so morali to znati. Kako me je presenetila ta vest kot zdravnika, si zmore misliti vsakdo, ako povem, da sem bil jaz tisti, kateri je napravil pred poldrugim letom t. j. dne 7. okt. l. 1897 dr. Tumi na njegovo prošnjo ono po državnem zdravniku potrjeno spričevalo, na katerega podlagi je bil stalno umirovljen isti dr. Tuma.

Torej dolžil ga po tiskovini zaničljivih lastnosti in mišljenja ter s tem zakrivil prestopok razžaljenja časti po § 491. k. z.

Predlagam, da se razpiše glavna razprava pred poroto c. kr. okrožne sodnije v Gorici ter da se v svrhu dokaza predložijo spisi deželnega odbora o deželni užitnini in iz t. arhiva spisi gledé upokojitve podpisanega kot c. kr. sodnega pristava in prošnja za imenovanje sodnikom.

Razlogi.

Dr. Aleksij Rafael Rojic je spisal v št. 80. in 81. v Gorici izhajajočega lista „Gorica“ z dne 8. in 12. oktobra 1901

šičem. V tem kuha se jed. Strašno se tu kadi. Nekaj riža, sočivja, zelenjadi in razno perje, ta zmes je Kinezu juha. V kotlu je sito in v tem neslano testo za kruh. Z dimom okajeno in opečeno testo je Kinezu kruh. Kruh, kakor ga imamo pri nas, pozna malokateri Kinezi, ta se peče le v mestih. Več ko se jedi napravlja, več je tam sit, eno vrhu drugega. Vsa visé nad kotlom, na paru in dimu. Tam vre, se kadi in se cvre. Dober tek! Kinezi je mojster v varčnosti.

V drugem kotu kuhinje je ognjišče za meso. Podobno je našim ognjiščem, z razločkom le, da je iz ilovice, vedno umazan in črno, ker snaži se nikdar Tu najdemo kuharja. Kakšen je?! Cist in z belim prtom, kakor pri nas. Kaj še! Ves je podoben našemu dimnikarju, zraven tega je še ves oblit z oljem in pomazan z mastjo, kakor s šmirom. To je kineški kuhar. Tu obrača in suče jedi z debelo leseno žlico, če pa ta ni, kar z roko. Jedi na mizo nosi on sam!

Stopimo dalje. Iz kuhinje pridemo v stanovanje kinezovo ali v spalnico. Kaj pa tu? Kako je tukaj? To stanovanje je štirivoglat; o podu, o deskah ali žaganicah ni govora, kakor tudi ne o stropu. Kinezi nimajo gozdov, tedaj tudi ne lesu; kineške gore so gole. Les se vaga in prodaja na funte in je silno drag. Sip ne pozna Kinez in tudi ne zna zbirati

članka pod naslovom „Kje tiči laž?“ Oba članka sta žaljiva po celi svoji vsebini, posebno pa odstavek v št. 81. od besedij „Danes Vam lahko še enkrat“ pa do „stalno umirovljen isti dr. Tuma“.

Dve leti traja gonja politične klerikalne stranke, kateri so se pridružili nekateri goriški posvetni inteligentje, proti osebi podpisanega ter se rabi vsako sredstvo, da bi se izpodkopalo njegovo poštenje in ugled pred ljudstvom in se tako onemogočil kot deželni poslanec, kot deželni odbornik in tudi kot odvetnik. Stranka, ki je ustanovila list „Gorica“, in k kateri pripada v prvi vrsti dr. Aleksij Rafael Rojic, si je takoj v prvih številkah imenovanega lista postavila kot eno glavnih svojih nalog, uničiti podpisanega moralno in materialno. To je list „Gorica“ ponovno naglašal v različnih člankih in dopisih ter glavni voditelji stranke niso nikdar skrivali te svoje tendence. — V osebi podpisanega so videli svojega političnega nasprotnika, ki po ugledu, kojega uživa med ljudstvom, postaja nevaren političnemu voditeljstvu oseb, ki se zbirajo sedaj okoli časopisa „Gorica“.

Dr. Aleksij Rafael Rojic je nastopil za svojo trditve v št. 81. časopisa „Gorica“ z dne 12. okt. 1901 dokaz resnice ter s tem ponovno potrdil, da je hotel podpisanega žaliti na način, kakor je po sebi razumljivo vsakemu, kdor pozna naše javno življenje. — Ako bi se temu članku odrekla prava ost, rekoč, da je pisan in narekovan iz politične strasti in ne z namenom žaliti, pa odpade ta pomislek, ako članek čita oseba, ki ne pozna razvoja zadnjih let domače naše politike, in katera mora iz inkriminiranih besed sklepati brez drugega, da je mož, o katerem se sme govoriti tako, kakor v članku „Kje tiči laž?“, zaničevanja vreden, ker je iz frivolitete in zlobnosti iskaje samo

LISPEK.

Poglejmo Kineze!

Zanimiva črtica življenja.

Sege in navade Kinezov so vse različne od naših evropskih, tu in tam celo popolnoma nasprotno.

V Kini ne nosi mož hlače, ampak žena, to je, mož ima široko, nekako žensko obleko, dolgo do nog; ne žena, ampak mož nosi dolgo, spleteno kito, ko spleta na lase skupaj in mu sega do pet, ki ima žena sicer tudi dolge lase, toda ne v kito opletene, temuč zvezane sicer, a razprostrte in razkosane čez rame. Namesto šibe rabi kineški učitelj večkrat kito; s to splete in našeska poredne otroke. Kedar Kinez žaluje, ne rabi „črne“ obleke, ampak nam ravno nasprotno, to je „belo“ — Šega je taka, kaj se hoče! ne pomaga nič.

Pri hiši in v hiši ti Kinez redko-kekdaj kaj spremeni, ali celo nikoli; vdobé se poslopja, ki so stara po 300, 400, 800 in celo 1000 let! Kinez ne spremeni ničesar, on je zadovoljen s tem, kar je vdobil in kar je našel. Skoraj vsaka hiša je obzidana; noben nema vedeti, kaj se v njegovi hiši godi. On je sam za-se. Ne zaupa nobenemu in se briga le za-se, drugo mu ni mar.

Poglejmo kineško hišo!

Mala vrata nas peljejo v notrajnost. Prvi prostor, v katerega pridemo, je „sprejemnica“. Kaj bi ti hodil v mojo hišo in v kuhinjo, si misli Kinez. Jaz te moram prej spoznati, kaj si in kdo si ti. Stopimo tedaj v „sprejemnico!“ Tukaj tujea izprašujejo: „Kako ti je ime?“, in tujec navadno odgovori: „jaz nimam imena!“ Če se ga vpraša, od kod ste? odgovorili bi mi Avstrijci: „iz male dežele avstrijske“. „Kje je vaša palača?“ „Na Dunaju“. „V Gorici“. „Kje je vaša žena?“ „Doma“. „Imate le eno samo?“ „Le eno“ seveda. Kinez se temu čudi, ne prša dalje, pa tudi ne veruje.

Ko je Kinez spoznal in dobro pregledal osebo, ki ga obiskuje, tedaj pelje jo naprej v pohišstvo. Tik zraven sprejemnice je kuhinja. Kinez je dobroživec; on rad je. Jest in piti to je Kinezu glavno delo. Če se dva Kineza kje na poti srečata, se ne pozdravita po naši šegi z „dober dan“, ali „dobro jutro!“ ali po kristjanski navadi, temuč: „Si že jedel?“ „Si že kosil?“ „ste večerjali?“ In če mu drugi odgovori: „da, da, jaz sem že kosil, prša ga hitro prvi: „no, pa si se dobro najedel?“ „Da, dobro sem se najedel in napokal!“

No, stopimo vendar v to kuhinjo. Kakšna je? Kako je tu? V kofu kuhinje najdemo ozidan, pokrit kotel, nekako tak, kakor ga imajo pri nas za kuhanje pre-

in izdelavati. Hiša tedaj nema oken, ampak le leseno omrežje brez šip. Mesto šip se prileplja po zimi papir na te odprtje, po leti je pa vedno vse odprto. Tam se ne boje prepiha in revmatizma. Včasih je mraza od 10—12 stopinj, pa vendar se ne kuri, ker peči so tam sploh neznanne. Postelj je prav malo, razun pri bogatih, ki imajo postelje viseče v zraku, tih stene. Po dnevi pa se iste znižajo, in služijo gospodinji za šivalno mizo.

Kinez pelje nas dalje. Prišli smo v prostor mrtvaških krst (trug)! Kaj pa to? Kaj te pomenijo?! Krste (truge) so kinezom znamenje, da je družina premožna in čislana; krste so tedaj nek hišni zaklad. Je pa pri Kinezih šega, da si o raznih prilikah, v godovih, o posebnih slavnostih eden družemu krste pošiljajo in darnjejo, katere potem hranijo ali v „spremnici“ ali v posebni sobi, da jih vsakdo lahko vidi. Več ko je znanja in spoštovanja, več je darov — krst! Čudna navada! čudni darovi! No, vedni spomin smrti v hiši imeti, ni sicer slabo; da bi le tu in tam tudi kaj nanjo mislili!

Ko je škof necega mesta obhajal, ni davno tega, svojo petindvajsetletnico, hoteli so mestjani tudi njemu darovati krsto in res napravili so mu kaj lepo in drago.

svojo gmotno korist, oškodoval lastni svoj narod.

Inkriminovane besede nosijo toraj vse znake razžaljenja časti po § 491 k. z., in ker je dr. Aleksij Rafael Rojic priznal avtorstvo tega članka, je brez drugega obtožnica utemeljena.

V Gorici, dne 13. decembra 1901.

Dr. Henrik Tuma.

(Dalje pride.)

Politični pregled.

Proslava Leonove 25letnice v dun. občinskem svetu. — V seji minulega petka je imel župan dr. Lueger povodom 25letnice izvolitve papeža Leona XIII naslednji nagovor: „Ravno danes je minulo 25 let, ko je bil Nj. svetost Leon XIII izvoljen za papeža. Celi svet z občudovanjem zre na moža, ki je, kakor malokdo, razumel tako vsestransko dovršiti poverjeno mu poslanstvo. V njegovi modrosti se mu je posrečilo zagotoviti papeški stolici vpliv, ki ga nima marsikaka z močno armado določena država. Dunajsko mesto pošilja s tega mesta sv. Očetu najiskrenejša voščila in dostavlja, naj prosimo Boga, naj mu dá milost, da še mnogo let vlada katoliško cerkev.“

Odbor hrvatske opozicije je sklenil da morajo do ustanovitve enega glasila za opozicijo vsi trije opozicijski listi pisati v istem duhu. Tudi mora vladni sloga v vseh važnih vprašanjih celo kupne opozicije. Vse tri opozicijske stranke so sedaj združene. To je pač vesel pojav v tužni Hrvatski.

Vojna predloga sprejeta. — Naš državni zbor je sprejel z veliko večino v drugem in tretjem branju ves vladni načrt o vojaških novicah ter drugih zahtevah vojaške uprave. Domobranski minister je obljubil; Orožna vaja v dvanajstem službenem letu bo že letos odpadla z gotovimi potrebni izjemami. Kar se tiče preskrbovanja armade se bo minister v najširšem obsegu oziral na domače proizvajalce; tudi predčasne dopuste bo dovoljevala vojna uprava kmetkim sinovom in takim, ki so doma neobhodno potrebni. Vestno še hoče vojna uprava ravnati po predpisih glede izpolnjanja verskih dolžnostih in gojenja verskega čuta. Glede vojaških taks bo dovolila vojna uprava najnižje olajšave najnižjim razredom ter zvišala iste v višjih razredih. Vojaško-kazenski pravni red se spremeni. Oni, ki so pozvani v vojske in morajo napraviti daljšo pot do svoje garnizije, dobé primerne odškodnine.

V ogrskem parlamentu se še vedno nadaljuje razprava o vojaški predlogi. Opozicijske stranke obstruirajo tako uspešno, da se stvar nikamor ne zgane. Se ve, da ne manjka burnih prizorov. Tako je honvedski minister Feyervari poslancu Lengyelu rekel, da laže. Poslanec je ministra pozval na dvoboj, in sedemdesetletni minister se je res bil s sabljami. Seveda sta iz dvoboja oba odnesla zdrave pete.

Čehi in vlada. — V torek je imel v Pragi sejo izvrševalni odbor mladočeške stranke, da določi pogoje, pod katerimi bi Čehi mogli pripustiti razpravo o proračunu in nagodbo z Ogrsko.

Izžranje Avstrijcev iz Prusije. — Mnogim avstrijskim trgovcem, ki so se naselili v kraju Zabrze, je pruska policija zaukazala, da morajo v treh mesecih zapustiti pruska tla. A pri nas smejo pruski protestantski pastori hoditi od mesta do mesta in hujskati proti katoliški cerkvi in Avstriji. O ti potrpežljiva Avstrija!

Dopisi.

Iz Št. Petra. — V „Soči“ z dne 21. t. m. je dopis iz Št. Petra, nad katerega predrzno nesramnostjo smo se zavzeli. Dopisnik P. B., to je: Peter Brumat, c. kr. poštar, odgovarja na notico „Prim. Lista“ z dne 12. t. m., v kateri smo se pritožili, da je naš poštni pečat samonemški in pa, da je pošta večkrat ob uradnih urah zaprta. Odkritosrečno rečeno, odgovora na našo kratko pa dostojno pisano notico nismo pričakovali, toliko manj pa tako nesramnega in predrznega odgovora. Naš poštar nas imenuje „zlobnega, brezvestnega, škodoželjnega, obžalovanja vrednega dopisuna“ itd. Zato vprašamo: na kak način smo si te lepe priimke zaslužili? Ali morebiti nismo poročali resnice? Kar smo pisali,

je gola resnica, samo premalo smo se pisali, kajti zdaj se jih je še več oglasilo, ki se pritožujejo, da morajo večkrat ob uradnih urah dalj časa čakati, predno se jim pošta odpre; da, še celo eden voznikov, ki vozi pošto skozi Št. Peter, se je baje izrazil proti enemu naših, rekoč: Kar je „Prim. List“ pisal, je resnica, samo premalo je povedano. Še jaz ga moram večkrat čakati, dasi ga s trobento kličem in on vé, kedaj da semkaj pridem. Enako se pritožujejo tudi drugi.

Z gostobesednostjo bi naš Peter rad utajil ta nered, a pri tem se je čisto nepotrebno in ob enem z največjo predrznostjo spodtaknil ob naše kmet. društvo ter ob „Nutota, vodjevega oskrbnika“ kakor ga on imenuje. Vprašamo: v kaki zvezi je naša notica z kmet. društvom in „Nutotom“? Peter se sicer sklicuje na oba, češ, naj ta dva pričata, kako požrtvovalen da je on in to ne le ob uradnih urah, ampak celo izven uradnih ur! Radi tega smo vprašali kmet. društvo, koliko je resnice na tem, pa smo zvedeli, da bi bilo naše društvo zelo zadovoljno, ako poštar Peter zato poskrbi, da bodo vse na društvo naslovljene reči prišle res društvu v roke, ne pa kakim drugim tujim osebam, n. pr. da ne bo treba več društvu iskati na nje poslanih sodov po Gorici, kar se je žalibog že pripetilo — gotovo ne v korist društva! To je, kar naše društvo želi in bo tudi zahtevalo. Ako pa g. Peter v poletnem času, ali prav za prav ob času, ko dozori zgodnji krompir, kako uro izven uradnega časa na pošti ostane, da sprejme ali odda kak telegram, ne stori tega iz požrtvovalnosti in nesebične ljubezni, marveč iz dobičkarije, kajti on dobi zato posebno nagrado. Peter, samosvoja hvala smrdi! — Odločno pa protestira naše kmet. društvo proti grdemu sumničenju in nesramnemu napadu, izraženemu v besedah: „naj le povpraša dopisun vzornega vodjo slavne čez vse slavne tukajšnje kmetijske zadruge“ in nekoliko nižje zopet: „ko bi vodja pa vsled velike društvene trgovine odpotoval“ itd. in zato se obrača načelstvo našega društva do slavnega c. kr. poštnega ravnateljstva s sledečo prošnjo in vprašanjem:

Sl. c. kr. poštno ravnateljstvo naj blagovolji prečitati notico v „Prim. Listu“ št. 7 z dne 12. t. m. ter z njo primerjati odgovor na isto v „Soči“ št. 15 z dne 21. t. m. in nato odgovoriti:

1. Kaj ima naše kmet. društvo skupnega z imenovano notico v „Prim. Listu“?

2. Ali je bil naš poštar Peter Brumat opravičen, na tako drzen način napasti naše kmet. društvo?

3. Ali more načelstvo našega kmet. društva še nadalje društvena pisma, telegrame itd. zaupati poštarju, kateri javno v listu in s podpisom (P. B.) tako značilno govori o istem društvu?

Iz Branice 23. febr. — Zadnja beseda „Soči“ v 14. števil. Kdo je prepirljivec in hujskalec? — Izjava vernega ljudstva. — Ne bom obširno odgovarjal tej v mojem dopisu v „Gorici“ in v „Pr. Listu“ z dne 19. febr. t. l. št. 8, že dovolj ožigosani lažitorbi, ki je donesla o meni tako lažnjivi dopis in ki znači toliko, kakor da bi kdo hotel kajiti bivanje solca na nebu. Kako nedostopna je za vsak še tako očiten dokaz resnice, dokazuje zopet njena 14. števil. z dne 18. t. m., v kateri še zdaj ni prav prepričana o moji resni, tu vsem znani bolezn. Mesto da bi pokarala dopisnika in samo sebe radi iste gorostasne laži, pa mi vnovič očita, „da pikam v cerkvi“ itd. In vendar sem le memogredé na Svečnico nekaj omenil, kakšen greh proti prvi božji zapovedi da je po nezmotljivem nauku katoliške cerkve brati in podpirati slabe, veri in npravnosti sovražne časnike in slabe nasledke iz tega branja! Pa nihče se ni našim podučnim besedami spodtikal, kakor z liberalnim duhom prešinjeni, lažnjivi dopisnik, kar pričuje vnovič tu spodej protovoljno od vsih vernih te duhovnije izdana „Izjava“ z dne 22. t. m. Res je to, da sem tudi 15. t. m. nekaj omenil v onem lažnjivem dopisu in napadu na moje poštenje v „Prim.“ in „Soči“. Pa nihče ni bil tu napaden ali „razžaljen“, kakor le oni osamljeni lažnjivi dopisnik z liberalnim uredništvom vred, ki sprejema dopise, da so le proti duhovnikom. Vsakateri pa je lahko slišal neznano ogorčenost vsega ljudstva nad znanim lažnjivcem in propalca, ki hoče našo pošteno Branico pred vsem svetom očerniti, med tem ko naj ves svet zna, da stoji on zdaj čisto

osamljen od vseh“, kakor priča ona „Izjava“. Če je tudi po liberalnem glesu ljudski glas res božji glas, potem naj le zapre „lažitorba“ svojo prodajalnico. H koncu pa vrnem oni nenaprošeni svet iste lažitorbe na njen naslov, namreč: „Jezik za zobmi!“ povdarjajoč besede sv. Pavla, da božja beseda ni priklenena ali se je ne sme prikleniti! Jaz pa učim le to, kar sv. cerkev uči, in če se kateremu malorazsodnemu liberalcu ta nauk pretrd dozdeva, ne morem jaz kaj za to. Saj so že Jezusa zapustili v začetku nekateri njegovih učencev, ker se jim je zdel njegov nauk pretrd. Saj resnica ima zmiraj svoje sovražnike.

M. Vales, kurat.

Izjava. Mi podpisani pooblaščenici pod naslovom: „Cerkveno skladovni odbor cerkvene občine Branica“, obsojamo v imenu vsih duhovnikov, razun morda 2 — 3 liberalcev propalca, katere vsi poznamo, a jih nihče v ničemur ne pošteva, ter odločno protestujemo proti nesramnim in nesramnim napadom v 6. števil. „Primorca“ in v 11. in 14. številki „Soče“ t. m., na našega dušnega pastirja č. g. M. Valesa. Ob enem povdarjamo in ponavljamo, v vsem svojem obsegu, vnovič svojo zaupnico dano od vsih tuk. gospodarjev (57 proti 3) z dne 26. maja 1901, našemu čast. g. kuratu M. Valesu. Zato Vas, pred. g. dušni pastir, prosimo, najvdaneje, da vstrajate na Vašem mestu, ter bodite prepričani, da vživite ljubezon, zaupanje in spoštovanje vsih prebivalcev naše duhovnije, razun znanih par razgrajčev, ter ohranite nam še nadalje Vašo blagonosno naklonjenost.

Za cerkv. skladovni odbor:
Franc Kobač, predsednik.
Ignacij Stemberger, Alojzij Sorta, Franc Trampuš, Jožef Jeranič, odborniki.

*) Tudi od onih 3 nepodpisanih hišnih gospodarjev 1901, sta odstopila zdaj še dva proč, tako da je zdaj s a m ostal v svoji trmoglavosti. Pis.

Dutovlje na Krasu. — Dne 22. t. m. smo slavili 25 letnico vladanja Leona XIII. Tako sijajne slavnosti še nismo imeli. Dne 21. t. m. zvečer so v hrale raz hiš zastave, hiše so bile vse razsvetljene, v vseh vaseh so goreli kresji, a zvonik nas je kar očaral se svojo bogato razsvetljavo. Godba je svirala. Vse to je trajalo dobro uro. Streljalo in zvonilo je pozno v noč. Drugi dan je bila budnica godbe, ubranega zvonjenja in streljanja. Ob 10. uri slovesna služba božja in pridiga o Leonu XIII. in njegovem delovanju. Cerkev natlačena ljudstva. Po maši zahvalnica mej gromenjem topčev. Popoldne slovesne litanje in zvečer zopet razsvetljava zvonika. Kaj takega nismo še doživeli v Dutovljah. To je bil dokaz naše žive vere in kat. zavesti.

Iz Loga pod Predelom nam poročajo, da sta dva vodnjaka v Goranem Logu čisto prazna. Za napravo drugega ni doneslo samo uho domače ljudstvo predpisane zneske, temveč tudi c. kr. okrajni šolski svet tolminski vplačal je primerno svoto. Z kratka stroški s tem združeni so bili razmerno ogromni. Sedaj v dolgi zimi, ki v Logu mimogrede rečeno traja 6 mesecev, od decembra naprej vkljub tolikim stroškom nimamo vode. Kje tiči vzrok označene praznote, ve ljudstvo prav dobro, boji se pa odpreti usta, kajti visi nad njim Damoklejev meč. O revno, pomilovanja vredno ljudstvo, katero si ne more pomagati! Slavno c. kr. okrajno glavarstvo je sicer obveščeno o tem pomanjkanju, in če tudi naredi potrebne korake, kakor smo prepričani in željno pričakujemo, vendar bo opeotovano sledil znani izid, da komisija od druge strani spozna krivim le moža, ki je prevzel od sl. c. kr. rudniškega urada proti neki mesečni nagradi nadzorovanje vodovoda. Naš težko in nevarno pridobljeni kruh pod Mangartom je potem takem drag. Kar smo imeli v starih pastirskih časih, nam je odvzeto. Kedar nimamo v obilnosti, čemur smo vajeni od mladih nog, se zatekamo k drugemu studentu, ki nikoli ne vsahne, namreč v gostilnico, kjer se žejni napajajo s pristnim „vipavcem“. Eden izmed žejnih.

S Cerkljanskega. — Popravkarji na Cerkljanskem. — Pod tem naslovom sta prinesla „Soča“ in nje sinček „Primorec“ na naš popravek, ki smo ga poslali „Soči“ surov odgovor, v katerem pravi, da je bil naš popravek „oslarija“. Pričakali se ne bomo z njo, ker je dovezetna le za laži in obrekovanje, — ne pa za resnico. Da bodo pa ljudje vedeli, kake „oslarije“ pa „Soča“ trobi v svet jih

hočemo tukaj pribiti. — Ker smo mi poslali „Soči“ popravek, sklepa ona iz tega, da stoji klerikalna reč na Cerkljanskem zelo slabo. Mi pa smo popolno drugoga mnenja, namreč, da dokler se ljudje sramujejo obrekovalcev svojega duhovna ter nečejo imeti z njimi nobene zveze in „Soči“, ki tako piše, iz lastne volje pošiljajo popravke — bo stala klerikalna reč še prav dobro, in le liberalna slabo. Ker smo se odločno potegnili za resnico smo bili „sladko ginjeni“ — to nam kaže, da ne morejo „Sočini“ dopisovalci nič spisati za „Sočo“ drugače, ako niso „sladko, pa menda presladko ginjeni“, ker trezen človek sploh ne spravi skupaj takih — podlosti. — Ker smo to naredili, smo „teleta“ in smo podpisali „oslarije“. Zdaj vsaj vemo kaj smo v očeh „Sočinih“ pristašev in sicer zato, ker ne trobimo v roč „Sočinega“ dopisuna, ki je vzel „patent“ na pristno „Sočino“ resnico, ki jo pa drugi ljudje imenujejo z domačim priimkom — laž. — Ker smo to naredili, se „Soča“ za nas ne briga, vendar ozmerja nas in brca, kot splašen konj, v našega gospoda. Se ve po „Sočinih“ nazorih so duhovni vsega krivi, celo tega, ako kakega liberalca bolha vgrizne, ali če mu psi, med strastno agitacijo, iz domačega hrama meso odneso — kar se je zgodilo pri zadnji volitvi najhujšemu liberalnemu agitatorju. Radi tega ne more liberalni dopisun drugače sklepati, kot da je tega popravlja bil kriv naš gospod, dasi smo to sami naredili. Norčuje se dalje iz naših poštenih imen, nad katerimi se živa duša ne more spodtikati, kot kak „Sočin“ dopisun, kateremu svetujemo naj pogleda in preštudira najprej svoje ime, ako nima tisto zelo „pomembno“ vsebino, značilno ne le zanj, ampak za celo napredno stranko. Mi ne napadamo nikogar, ako pa nas kdo napada, naj se ne čudi, če ga tudi mi lopnemo po zobeh — če se tudi piše „Soča“. Reveži na duhu smo tudi, menda za to, ker nismo nikdar imeli časti vživati dobrote učiteljske službe toliko časa, da smo se je naveličali in bili. Ako smo s tebrki klerikalne stranke — potem „Soča“ — respekt! ker izdala si veliko skrivnost, katere ni do sedaj nobeden na Cerkljanskem še slutil ne, tem manj pa jo poznal. Če nas je teh podpisanih 6 stražnikov našega gospoda, naj „Soča“ ve, da s tako pisavo sama svoje pristaše blati, ker dva med temi šestimi svr, ki čutiva in misliva z liberalci, dokler se držijo meje poštenosti, nikdar pa ne bova z njimi — če obrekujejo. „Soča“ pravi, g. nunc se skriva za svoja teleta — to je sicer častno za našega gospoda, ker mu „Soča“ vsaj po strani sprčuje, da bi on edini mogel pametno misliti, za nas prizadete je pa to skrajno razžaljenje, ker nam odreka vsako samostojno mišljenje in prepričanje. Pa to naj si „Soča“ zapomni, da smo prej mi samostojno mislili in delali in govorili, predno se je „Soči“ in njenemu uredniku pamet toliko razjasnila, da sta vedela, kje je Cerkljansko, in da si ne bomo pustili narekovati svojega mišljenja od takih — pobalinov. „Mi smo na krivih potih in učimo krivo vero“, ker smo poslali „Soči“ popravek, v katerem smo trdili, da ni res, kar je „Soča“ pisala. Naj tedaj „Soča“ prinese ta popravek in naj na podlagi istega dokaže naše krive poti in našo krivo vero. Tudi pomilovanje imate na razpolago — le imejte ga, mi vam ga iz srca privoščimo. To si odločno prepovemo, da bi vi sploh k oga na Cerkljanskem pomilovali, razun samih sebe, ker ste res vredni pomilovanja, ko ne slišite in ne vidite, kar že vrabci čikajo, da je liberalcem odklenkalo na Cerkljanskem za vselej, da bo drugi še več jasnih in odločnih glasov zavpilo: liberalci nam županil ne bo. —

Iz Št. Viške gore. — Boljšega župana ga pa že ni, kot je naš Matevž. On skrbi za nas kmete, pod njim ni nič občinskih doklad, prosti smo vseh bremen, on zdravi krave in konje, on daja na puf pudelce in kvartince, ali ni torej to naš mož, kmet vseh kmetov, tako mi je v eni sapi hvalil našega župana njegov pristaš in se priduševal, da takega župana ne pusti nikoli na cedilu pri volitvi, da ga pojde še v pekel volit, če bo treba.

Hm — tudi jaz bi bil kmalu navdušil se za kaperarja, pa šlo mi je po glavi merjenje občinske gmajne, ki je moralo vendar le nekaj koštat, mislil sem ali je vredna več ena krava ali pa ena človeška duša, rajtal sem ali bo res čakal Matevž za pudelce in kvartince do sodnega dne, ali jih bo pa morda tirjal še

na tem svetu, in ta misel, ta rajtenga me je pripravila do tega, da sem volil proti Matevžu. Naj mi on tega ne zameri. Mi ozdravi pa kdo drugi kravo, puščica ne nucam, a za gmajno moram tako plačat. Volilec.

Iz Zapoške pri Cerknem. — Tudi v naše mirno selo pod Porezom našla je pot novica, da je kitajski cesar reburz cerkljanskih „napenjačev“ radi občin-skih volitev rešil dobesedno takole:

St. 00 Pe-king 15. febr. 1903.
Slavnemu Kro-ko-ko-di-lu-lu
v Cirknu.

Jaz, Ci-ci-fui, cesarost mogočnega cesarstva — kvaterne „srede“ naročam s tem svojem ministru Čing-čang-čun-ču, da sporoči cerkljanskim na-pen-jang-kom, da ni še bilo čez kineški zid takih budalosti, odkar Brama-putra teče, kakoršne obsega u-tonk na-pen-jang-kov cerkljanskih. Proti temu odloku se sme „rekurovati“ samo — na luno. — Čing-čang-čun-ča, l. r.

Police na Cerkljanskem. — Malo se šliši o naši vasi po svetu, a vendar živimo in hočemo živeti tudi mi. Najprej povemo o sebi, da imamo samostojno duhovnijo, vikarijat, toda brez vikarja. Imamo tudi šolo, pa brez učitelja. Imeli smo sicer včasih duhovna, včasih učitelja, a sedaj nič — nič. G. kapelan iz Cerkna hodi včasih maševat in učit k nam — po dobroti — a malo je malo! Vendar upamo boljšega za prihodnost. G. vele-slavni kaperar na Gori, naš dični župan, upamo, da se bo nam skazal kot oče za-puščenih sirot. Zato smo ga vsi — z dvema izjemama — tudi zopet volili. On nam napravi cesto, on nam pošlje du-hovnika, če ne, bo hodil sam pridigat, on nam bo učitelj v svobodi, napredku, omiki, prosveti, polenti, kometih itd.

Oj kaperar, oj repenkar
Poličanom ti svitli žar!
Usmili se nas, ti naš car,
Kaj za nas je tebi mar!

Novice.

Č. gg. naročnikom. — Kdor lista redno ne prejema, naj reklamira: „Zadnje štev. lista nisem prejel“. Pismo bodi od-prto, znamke ni treba. Na ovitku naj se poleg naslova zapiše: „Reklamacija“.

V letošnjem pastirskem listu se prevzvišeni naš nadpastir v gorkih bese-dah spominja svojega prednika, nepozab-nega kardinala dr. Jakoba Missia. Govori dalje o petindvajsetletnici sv. Očeta, pro-slavljaajoč njega vrline in zasluge. H koncu pa spodbuja vernike, naj svojo udanost kat. cerkvi in nje poglavarjem kažejo z vestnim spolnovanjem verskih dolžnosti ter natančno dopolnitvijo velikonočne zapovedi.

Prevzvišeni knezonadškof odpo-tuje danes skupno s mil. tržaškim škofom v Rim, da se pokloni sv. Očetu.

Častnim članom imenovalo je slov. delavsko društvo v Hambornu na Pru-skem, preč. o. K a s i j a n a Z e m l j a k a, frančiškanskega gvardijana na Sveti Gori pri Gorici.

Umrl je v Ljubljani č. g. Jožef Šlander, bivši vikarij v Gabrovici na Krasu. N. v m. p.

Deputacija. — V ponedeljek dne 16. t. m. o poludne se je deputacija ve-teranskega društva poknežene grofovine goriško-gradiške, sestavljena iz predsed-nika, stotnika Jacobi-ja, dveh podpred-sednikov, poveljnika gosp. Iv. Simčiča in g. odb. Lassiga, kateri zadnji je odlikovan s spominsko svetinjo Pija IX., poklonila premilostnemu knezu-nadškofu, proseč ga, naj o priliki papeškega jubileja položi na podnožje prestola Njegovе svetosti Leona XIII. društvena voščila.

Premilostni knez in nadškof je dejal, da bode ta izraz vdanosti Njegovi Svetosti jako ljub, ker prihaja od društva, ki se ponaša z geslom: Vse za Boga, Cesarja in domovino.

Njegova svitlost je ob enem blago-volila sprejeti imenovanje častnim članom veteranskega društva.

Na to se je premilostni pastir pogovarjal z vsemi posameznimi člani de-putacije.

Kupčjska zbornica. — Trgovinski minister je potrdil izvolitev barona Ev-genija Ritterja pl. Zahony predsednikom in Ludovika Mighettija podpredsednikom kupčjske zbornice.

V spomin dr. M. Keršovani-ju, splošno obžalovanemu in skrbnemu zdrav-niku, ter namesto venca na njegovo krsto

podaril je gospod Anton pl. Braunizer po 5 K ubogemu, pridnemu učencu ter ubogi, pridni pa lepega vedenja učenki v „Šolskem Domu“. Šolsko vodstvo je izro-čilo velikodušna darova Rudolfu Vidmarju, učenca 3. in Mariji Pavšičevi, učenki 6. razreda društvene ljudske šole, ter izreka gospodu darovatelju tem potom svojo pre-srečno zahvalo.

Za „Alojzijevišče“: Preč. gospod Dr. Fr. Sedej 10 K, preč. gospod Goth. Pavletič 20 K, preč. g. Jan. Vuga 10 K, g. Andr. Miklavič iz Iderskega 10 K, g. Jan. Furlan iz Št. Petra 4 K, g. Fr. Novič 2 K, g. Jos. Čigon 1 K, S. P. iz Breginja 20 K, na godovanju sv. Valentina v Rav-nici 8 K.

Bog stotero povrni!

Za slovensko slrotišče v Gorici. — Za katoliško društvo detoljubov ozi-roma za slovensko sirotišče so darovali: P. n. udje „kat. društva detoljubov“ v Šempasu 38 K 40 v. (Ta znesek je na-bral preč. g. Bl. Grča, župnik in deželni poslanec, za kar se mu toplo zahvalju-jemo.) O poroki G. Jožefa Draščeka z g. Marijo Brešan v Podgori so nabrali na predlog uda „slovenskega kat. delavskega društva“ 6 K, Ivan Lisjak iz Saksida 50 v. Bog stotero povrni!

Koncert „Nadine Slavijanske“. — V sredo 4. marca t. l. v „Hotelu Central“ bode koncert „Nadine Slavjan-ske“. Družba obstoji iz 35 oseb, katere nastopajo pri koncertu v dragocenih bo-jarskih nošah. — Začetek koncerta ob 8. uri zvečer. Vstopnice se dobivajo pri knjigotračcu gosp. Woklatu v Raštelu št. 4; prodajale se bodo tudi pri blagajni pred koncertom. Sedeži od 1—4 vr. 4 K, od 5—10 vr. 3 K, od 11—15 vr. 2 K. Vstop-nina za one, ki bi hoteli stati 1 K. Na-dejati se je obilne udeležbe.

Nagla smrt. — Vžigalcu novih svetilk Francetu Manfredi je prišlo v so-boto zvečer, ko je opravljal svoj posel, h kratu slabo. Spremili so ga domu, kjer je v malo trenutkih umrl.

Molitvene knjige, katere je spisal č. g. K. Čigon, ima vse na razpolago in sicer v različnem vezilu g. G. Likar, trgovec knjig, Semenška ulica št. 10. Cena ne-vadno nizka; na vsakih deset ena na vrh. Knjige so sledeče: „Skrbi za dušo!“, III. pomnožena izdaja; „Marija varhinja ne-dolžnosti“; „Sv. Angelj varh“; „Nebesa naš dom“ in „Rajski glasovi“.

Zadnja je primerna zlasti cerkvenim pevcem in pevkijam, ker obsega mnogo pesmi, latinske večernice za velike praz-nike in himne ob poletnih shodih.

Vse te knjige so aprobirane po pok. emin. kardinalu J. Missia. Se priporočajo p. n. občinstvu.

Kmetijski shod bode prihodnjo nedeljo ob 3. pop. v šolski dvorani v Vertobji. Potovalni učitelj za kmetijstvo Ant. Štrekelj bode govoril o predmetu: Kuko zboljšajmo svoje gospodarstvo na domu.

O shodu na Libušnjem prejeli smo daljše poročilo katero smo morali odložiti. G. posl. Lapanja je poročal o deželnem zboru. Tajnik g. Vuga pa je govoril o krajevnih gospodarskih vprašanjih.

Premeščenje poštnega urada v Gosposki ulici. — Poštni urad št. 3 ki se nahaja zdaj v Gosposki ulici v Pavle-tičevi hiši, preselil se je v ponedeljek dne 23. t. m. v Spielerjevo hišo, nahajajočo se v isti ulici.

Nesreča. — V sredo predpoludne je padel 4 in polletni Marcel Chiales s prvega nadstropja na dvorišče nahajajoče se v Raštelu hiš. št. 29. Poškodovan se je zdatno na glavi in na nogah.

Morsko zdravilišče v Gradežu. — Odbor zdravilišča nam je poslal nem-ško poročilo. Zdravilo se je lani v Gra-dežu 252 otrok, in sicer 130 dečkov ter 122 deklic. Iz Goriške jih je bilo 85, iz Istre 1, s Kranjskega 22, drugi z Nižje-avstrijskega, Štajerskega, Koroškega in Tirolskega. Društvo je imelo dohodkov 47.411 K 37 v, stroškov pa 19.090 K 96 v. Popolnoma ozdravelo je 127 otrok, 106 pa se je zdravje izdatno zboljšalo.

Požar v Kromberku. — V ne-deljo med dopoldansko službo božjo začela je goreti gmajna v Lokah. Ljudje so hiteli gasiti, ter so obvarovali kar so mogli. Škode je do 4000 K. Kako je ogenj nastal, ni znano.

Pila in jedla, a nič plačala sta Ludvik Komel in France Nemec iz Bilj v krčmi Karola Mascaldi. Napravila sta 7 K 44 vin. dolga ter jo popihala.

Katoliško slovensko izobraže-valno društvo v Dornbergu priredi

prihodnjo nedeljo 1. marca v prostorni občinski dvorani slovesnost z govori, petjem in deklamacijami... v proslavo 25-letnice sv. Očeta Leona XIII. Začetek točno ob 3 in pol uri popoldne. Vstop je brezplačen. K prijazni udeležbi uljudno vabi odbor.

Leonova slavnost v Kamnjah. — „Marijina družba“ v Kamnjah je pri-redila dne 22. t. m. veselico v „roslavo 25. letnice papeževanja Sv. Očeta Leona XIII. Že dolgo let ni bilo nobene ve-selice, nobene slavnosti v Kamnjah, zato pa smo se tem bolj razveselili, ko smo zvedeli, da namerava „Marijina družba“ napraviti veselico. Točno ob 3 1/2 je za-čela slavnost. Prostorna šolska dvorana je bila natlačeno polna. Zagrinjalo se dvigne in mešan zbor (obstoječ iz kakih 20 pevcev) zapoje krepko in navdušeno P. H. Sattnerjev zbor: „Opomin k petju“. Nato je sledil slavnostni govor o papežu, koncem katerega je zaoril mogočni tri-kratni „živijo“ na Sv. Očeta. Zatem je pel mešan zbor s spremeljevanjem har-monija papeževo himno. Bila je to mo-gočna Mittererjeva skladba, katere ima v sebi nekaj uavduševalnega. In zopet se je dvignilo zagrinjalo, na odru se je prikazala „Marijina hči“ z družbeno sve-tinjo krog vratu, deklamovala je „Pa-peževo pesem“. Rešila je svojo nalogo prav dobro. Nato je sledil krasen Vo-laričev dvospev „Divja rožica“, katerega so dekleta izvrstno pele. Tudi moški zbor je žel obilo zaslužene hvale. Razven Volaričevega zbora: „Novinci“, kateri je bil na programu, pel je moški zbor prav dobro še več drugih pesmi n. pr. „V hribih se dela dan“, „Složno bračo“, „Davori“, „U boj“ i. t. d.

A krona cellega večera je bila igra „Sv. Neža“. Težka je ta igra, zato smo radovedno pričakovali, kako bodo dekleta to nalogo rešile. In rešile so jo nepri-čakovano dobro, bili smo kar naravnost presenečeni. Krasno jim je pristojala rimska noša, en prizor je bil lepši ko drugi. Posebno lepo so igrale Neža, Klavdija, Lucina in Emerencijana, a tudi vestalke in rimske deklice so se gibno sukale na odru. Strogi sodnik Simforijan je tudi izredno ugajal. O vsej igri gre sploh le en glas, da kaj takega še ni bilo v Kamnjah. Kakor rečeno, dvorana je bila natlačeno polna, a koliko ljudi je moralo iti preč, ker niso mogli dobiti prostora. Zato pa pričakujemo, da bodo dekleta „Marijine družbe“ to igro o pri-likli ponovile. Seveda liberalci bi bili radi odvrnili ljudi od udeležitve, zato so menda razglasili v „Soči“ in „Primorcu“, da bode isti dan ples na Goričici, pa se jim je vse skupaj — izjalovilo.

V Korminu je v nedeljo neznan tat oropal tri pušice za miloščino v cerkvi sv. Leopolda. Odnesele je kakih 8 K.

V Sovodjah je po noči 13 t. m. pahnil posestnik Št. Černič raz svoj hod-nik v I. nadstropju pijanega Iv. Česčut ki si je ob paden razbil glavo in je moral iti v bolnišnico v Gorico. V Čer-ničevi hiši so se menda zbirali ponoč-njaki, ki so tam igrali in pili cele noči. Tudi pijani Česčut je hotel iti igrat v omenjeno hišo. Černič pa je najbrže mislil, da je kak tat, ga zgrabil in pahnil v ograjo hodnika s tako silo, da sta ograja in Česčut padla na tla. Černič je zdaj v preiskovalnem zaporu.

Iz Svetega pri Komnu nam poro-čajo, da je umrla G. Alojzija Kovačič, mati sedanjega načelnika gospodarskega sveta. Bila je verna in usmiljena žena. — Poročila sta se g. Franc Jazbec z gč. Viktorijo Kovačič iz Svetega in g. Fri-derik Jazbec z gč. Ivano Furlan. Bilo srečno.

Št. Viška gora. — Dne 17. febr. t. l. poročil se je tukaj domači organist in mej Slovenci splošno priljubljeni skl-datelj, Ivan Laharnar, z Jožefo Pirih, hčerjo premožnega posestnika. Častitamo! Ob enem pa tudi želimo, da ne bi tudi odslej Laharnarjeva lira umolknila, am-pak še mnogo let veselo in mило pela.

Strašna nesreča v Bohlju se je dogodila v nedeljo 15. t. m. Za obokanje predora potrebno kamenje lomijo v bli-zini bohinjskega jezera. Tudi to nedeljo so delali v kamnolomu in hoteli razstreliti veliko skalo. Ko se ni ob pravem času vnelo, je šel delavec Fraučiček Likar, cerkljanski rojak, gledat, zakaj se ni raz-strelilo. Ko pride na skalo, nastane gro-zovit pok, ki je razstrelil skalo in vzel življenje ubogemu delavcu. Po obrazu in životu je bil grozovito razmesarjen. Jedne roke niso mogli nikjer najti. Ponesrečenec je brat tukajšnjega trgovca Gašperja

Likarja. Zakaj pač podjetništvo sili ljudi na delo tudi v nedeljo. Posvečuj praz-nik! pravi Gospod.

Nesreča ali zločin. — V nedeljo se je zakasnil 23-letni mladenič Feliks Berlot iz Ajbe, stanujoč v Rodežu blizu Kanala, v Kanalskem trgu ter odšel ne-koliko dobre volje šele pozno v noč proti domu. Drugi dan so našli na cesti njegov klobuk, a o njem ni do zdaj ne duha ne sluha. Berlot, tako se nam pri-poveduje, imel je pri sebi nad 600 K denara in več drugih važnih papirjev.

Doznajemo, da so mladeniča našli v Soči. Denar je imel tudi pri sebi.

Potres. — Iz Lokvi poročajo: Dne 16. februarja smo imeli potres — manjši in večji sunek od južne strani. Postelje so se zibale, omare ropotale itd. Druge nesreče ni bilo. — Iz Otaleža pišejo: Dne 16. febr. precej močan potres ob 8. uri 50 minut. Škode ni poznati posebne, vendar znamenja so.

Iz Krepelj se poroča: Č. kr. na-mestništvo v Trstu je glasom odloka od dne 4. februarja 1903, št. 26433 g. Ant. Tavčarja, tajnika vinarskega društva v Krepjah na Krasu v priznanje njegovih zaslug za širjenje kulture stratificiranih ameriškanskih trt nagradilo, podarivši mu 5000 ameriškanskih „ključev“ in 40 kron denarja.

Ogenj. — V sredo zvečer je uničil požar velikansko poslopje tvrdke Luzzatto in Piani v ulici Stadion v Trstu, kjer se je nahajala čistilnica kave, ki se je bila včeraj izselila. Ostalo je bilo le še nekaj strojev. Streha se je udrila, zidovje je opokalo. Čistilnica je bila zavarovana za 200.000 K. Škode je kakih 50.000 kron. Bližnja poslopja so tudi trpela znatne škode. Poslopje, kjer je bil požar, se je imelo podreti.

Nesreče. — Na kolodvoru v Po-ljančah na Štajerskem ste se dogodili dve nesreči na en dan. Pri presipovanju premoga iz železniških vozov prevrnili se je eden voz premoga na delavca Jurija Rois-a ter ga podsul s težo 5000 kg. Ostal je še sicer živ, a dvomi se o nje-govem ozdravljenju. — Isti dan zvečer pa so našli povoženega in seveda mrt-vega na železničnem tiru ležati železni-škega čuvaja Jožefa Robar. Poročil se je bil še le prejšnjo nedeljo. — V Celju se je ubil pletarski mojster Melhijor Kro-novšek. Zjutraj še ob temi je šel po hod-niku, izpodtaknil se ter padel po stop-nicah v klet. Ko so ga našli, je bil že mrtev. — Drevo je ubilo posestnika Pla-ninškega iz Levca pri Celju. Ko je v gozdu sekal drevje, mu je izpodsekano drevo padlo tako nesrečno na glavo, da je bil na mestu mrtev.

Zgubljen. — Daneš štirinajst dni je nekdo zgubil nekoliko denarja. Pošteni najdilec naj se oglasi v našem upravnistvu.

Zahvala. — Podpisanemu pogo-rela je v noči 28. januarja hiša in pre-mičnine, kar je imel zavarovano pri „Vzajemni zavarovalnici“ v Ljubljani. „Vzajemna zavarovalnica“ je takoj na poročilo o požarju cenila škodo ter mi izplačala, ne da bi mi le 1 vinar odtr-gala, vso zavarovano svoto v znesku 800 K. — Moja sveta dolžnost je, da se omenjeni zavarovalnici tem potom javno z a h v a l i m za točno in kulantno iz-plačilo škode ter da svetujem vsem ro-jakom, da pridno pristopajo k tej zava-rovalnici.

Podbrdo, 3. febr. 1903.

Matej Kaltnekar,
pogorelec.

Za kratek čas.

Oprostite. — V nekem kraju je družba naprednjakov med službo božjo v gostilni kvartala. Kar vstopi berač in ponižno prosi miloščine. Jeden igralec ves razjarjen zavpije nad njim: „Ali se ne sramujete, v nedeljo med službo božjo prosjačiti“. — „Oprostite možje“, odgo-vori mirno berač, „da sem vas motil v vaši pobožnosti“.

O ti Nemci! — Nekam v Brda je prišel Nemec, ki ni še nikdar jedel slad-kih smokev. Z domačim gospodarjem je prišel v vinograd na široko figovo drevo, ob katero se je ovijala košata buča z velikim sadom. Gospodar je jedel hlastno fige, Nemec pa je tudi nekaj hrustal. „Koliko ste jih že vi pojedli?“ vpraša Nemec. „Deset“ odgovori domačin. „O, jaz pa nisem niti še ene končal“, pravi Nemec, ki je hrustal — bučo.

V zakonu. — Mož: „Vidiš, že-nica, ti se vedno prepiraš, a vendar bi lahko oba živela kakor v raji!“ „O, dal!“

meni žena, „saj tudi živim kakor v raj, ker imam tako malo obleke skoro kakor Eva!“

Tržne cene.

Za 100 kg.			
Kava: Santos	K 190—	do	200—
„ Sandomingo	240—	„	260—
„ Java	240—	„	260—
„ Portorico	260—	„	280—
„ Ceylon	320—	„	360—
Sladkor	88—	„	89—
Špeh	160—	„	180—
Petrolij v sodu	32—	„	33—
„ zaboju	10 50	„	11—
Maslo surovo	170—	„	190—
„ kuhano	200—	„	220—
Otrobi debele	10 40	„	12—
„ drobne	10 40	„	11—
Turšica stara	16 40	„	17—
„ nova	15—	„	16 60
Oves	15—	„	18—

Moka ogerska:

št. 0 K 28—	št. 1 K 26 80	št. 2 K 26 20
„ 3 „ 25 80,	„ 4 „ 25—,	„ 5 „ 24—
št. 6 K 22—		

Razpis dražbe.

Pri podpisnem županstvu se odda na dražbi 14. marca t. l. od 10.-12. ure predp. delo zgradbe novega pokopališča v farni občini Podbrdo. Delo je cenjeno na 8914 K 96 v.

Kdor se misli udeležiti te dražbe, mora vložiti 10% kavcije gori omenjene svote.

Delo se odda najnižjemu ponudniku.

Dražbeni pogoji, načrt in stroškovnik so razpoloženi v občinskem uradu.

Županstvo na Grahovem (ob Bači).

Župan:
Golija.

Odlikovana delavnica!

ANT. KRUSIČ,

krojaški mojster v vrtni ulici 26.

Priporoča se sl. občinstvu v mestu in na deželi, posebno č. duhovščini. — Ima bogato zalogo blaga vsake vrste in za vsaki stan, ter opozarja na ravno došlo sveže pomladansko blago, lastni izdelek gotovih oblek in površnih sukenj. Cene prav solidne!

Pozor!

V kratkem se otvori popolnoma novo urejena prodaja

manifakturnega blaga

velika zaloga: sukna volne in tkanine, ženskega in moškega perila, preprog in zastorov, kakor tudi vseh krojaških potrebščin. Nadalje bodeva imela vsakovrstne pletenine pristno domačega izdelka „Prve kranjske mehanične tovarne pletenin“ D. Hribarja v Ljubljani,

vse po najnižjih cenah.

Priporočajo se za obilno obisk bilježiva se z velešpoštovanjem

Hadžet & Koritnik.

Teodor Slabanja,

srebrar,

v Gorici, ulica Moreli 12,

priporoča prečast. duhovščini za izdelovanje cerkvenih posod in orodja. Pripravo cerkvenega orodja olajšuje revnim cerkvam s tem, da daje tudi na obroke. Obroke si pa preč. p. n. gospod naročevalce sam lahko določi.

Anton Kuštrin

Gosposki ulici h. šte. 25.

priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo trgovino jedilnega blaga n. pr. kavo: Santos, Sandomingo, Java, Ceylon, Portorico i. dr. Olje: Lucca, St. Angelo, Korfu istersko in dalmatinsko. Petrolej v zaboju Sladkor razne vrste. Moko št. 0, 1, 2, 3 4, 5. Več vrst riža. Miljsveče prve in druge vrste, namreč po 1/2 kila in od 1 funta. Testenine iz tvornice Žnidaršič & Valenčič v Il. Bistrici. Zveplenke družbe sv. Cirila in Metoda. Moka iz Majdičevga mlina v Kranju in z Jochmann-ovoga v Ajdovščini. Vse blago prve vrste.

Po pošti se razpošilja v zabojčkih najmanjše po 5 Kg. na vse kraje.

PETER COTIČ

čevljarški mojster

v Gorici, Gosposka ulica št. 14.

priporoča svojo delavnico.

V odlikovanem fotografskem atelije-u

Antona Jerkič,

v Gorici,

Gosposka ulica št. 7

drugo nadstropje

izdelujejo se vsa v fotografsko stroko spadajoča dela v najmodernejšem stilu in neprekosljivo natančnostjo po jako zmernih cenah; priporoča se tudi v izdelovanje krajevnih in drugih razglednic, ki so priprane kot najlepše.

Z odličnim spoštovanjem se priporoča

Ant. Jerkič,
fotograf.

Največja trgovina krojnega blaga

„Krojaška zadruga“

Gorica, Gosposka ulica št. 7

Priporoča se v to stroko spadajoče kakovosti blaga za bližajočo se letno dobo, kakor: volne, perkal, satlu, batist, zephir svile, svile za prati, Votile de Lanle, Tennis, Oksford, piqué luknjasti. Možka sukna po vsaki ceni v veliki izbi. Nadalje ima bogato zalogo preprog, pregrinjaj, zaves, blaga za mobilje, platna, Chiffona, ruskega platna, Kneippovega platna, hladnevine, volnenih odelj, kovtrov, sraje, bombaževin, žepnih rut itd.

Gospode opozarja na izborni perilo, katero se razprodaja 15% pod ceno, dokler je še zalogo.

Pod perilo spada sledeče: bele sraje z barvanimi oprsniki ovrtniki, zapestnice, nogavice, sraje za hribolazce itd.

Vse po najnižjih in stalnih cenah!

Št. 388

Op.

Razglas.

Naznanja se, da

JAVNA DRAŽBA

zastavil IV. četrtletja t. j. mesecev

oktobra, novembra in decembra 1901.

začne v ponedeljek 9. marca 1903. ter se bo nadaljevala naslednje četrtke in ponedeljke.

Od ravnateljstva zastavljalnice in ž. ujo združene hranilnice.

V Gorici, 7. februarja 1903

Krojaška mojstra

Čufer & Bajt

v Gorici, ulica sv. Antona št. 7
v hiši g. Jerneja Kopača

izdelujeta

vsakovrsne obleke za moške po meri, bodisi fine ali pa priproste.

Priporočata se svojim rojakom v Gorici in na deželi, posebno pa č. duhovščini za obilna naročila.

Prosiva zahtevati listke!

Največja trgovina z železjem

Konjedic & Zajec

Gorica, pred nadškofijo hiš. šte. 11.

Za čas stavbe priporoča vse stavbne potrebščine, kakor: cement, stavbne nosilce, vsakovrstne okove, železje, strešna okna, cavi za strnišča itd. Ima v zalogi orodje za vsa rokodelstva iz najbolj slovečih tovarn. Opozarja na svojo bogato izbi kuhinjskega in hišnega orodja dob rezprimerno nizkih cenah.

Edina zaloga
stavbenih nosilcev

v Gorici.

Pocinkana žica sa vinograde po jako snižanih cenah!

Pozor!

Eno krone nagrade izplačava vsakemu, kdor dokaže s potrdili najine nove ameriške blagajne, da je kupil pri naju za 100 kron blaga.

Prosiva zahtevati listke!

Velika zaloga šivalnih strojev vsake vrste za šivilje, krojače in čevljarje.

Edino zastopstvo

Pffafovih šivalnih strojev,

kateri so svetovno znani na trpežnosti in dobroti, ter so najsposobnejši za vsake vrste del, kakor tudi za vezanje, rekamiranje, so edini, ki se jamčijo za 10 let.

Konkarenca je pri nas izključena in nemogoča!!

V zalogi imamo tudi

burska dvokolesa

ter

angleške „Helikal Premier“ in „Regent“.

Cena je od 180 K naprej.

Prodajata tudi slamoreznice in stiskalnice, puške in samokrese vsake vrste. — Komat šivank za šivilje stane v Gorici le 70 vin. — Edina mehanična delavnica za popravo šivalnih strojev in dvokoles.

Za obilno naročbo se priporočata sl. občinstvu udana

Saunig & Dekleva,
ulica Municipio št. 1.

